

Legea lui Hering: pro și contra

Ileana Rîndașu

Rezumat

Articolul dezbate o serie de argumente pro și contra legea lui Hering, prezintă un istoric al evoluției în timp al enunțului legii, așa cum apare acesta în scrierile lui Hahnemann, Hering și Kent, precum și care sunt consecințele sale concrete pentru practica homeopatică, privită ca medicina holistică.

Cuvinte cheie

Legea lui Hering; Supresie; Vindecare; Homeopatie; Medicina holistică

Hering's Law: pro & con

Abstract

This article discusses a series of arguments pro and con Hering's Law. A short history of this law formulation is presented as well as its presence in writings by Hahnemann, Hering and Kent. It further discusses its consequences for the practice of homeopathy understood as a holistic approach to medicine.

Keywords

Hering's Law; Suppression; Healing; Homeopathy; Holistic medicine

Constantine Hering (1800-1880) s-a născut la 1 ianuarie 1800, în localitatea Oschatz, din Saxonia (Germania); în anul 1833 a emigrat în Statele Unite, stabilindu-se la Philadelphia, unde va întemeia, în 1848, o școală celebră de homeopatie, Colegiul Medical Hahnemann din Pennsylvania și va fi considerat, peste ani, părintele homeopatiei americane. Este autorul unei materii medicale în 10 volume, *The Guiding Symptoms of our Materia Medica*, extrem de populară și apreciată de toți homeopatii, până în zilele noastre.

C. Hering mai este și cel care a adus în atenția lumii homeopatice cea de a doua lege a vindecării (prima fiind *similia similibus curantur*), cunoscută în general ca legea lui Hering.

Dacă prima lege a vindecării a fost cunoscută încă de pe vremea lui Hipocrate și nu este contestată, nici macar de către alopați, care îi recunosc și ei meritele (adesea), nu la fel stau lucrurile în cazul celei de a doua legi mari din homeopatie.

Problemele apar încă de la numele legii, pe care autori ca Andre Saine [1], o considera a fi un set de reguli formulate înainte de Hering, fiind observațiile lui Hahnemann, enunțate în *Bolile cronice*. Saine afirmă așadar că nu este vorba despre o lege, ci de o regulă sau un grup de reguli legate de vindecare, dat fiind că o lege se manifestă totdeauna la fel în acțiunea sa, iar în cazul de față, există numeroase excepții. De asemenea, el considera că acest set de reguli nu trebuie să poarte numele lui Hering, fiind vorba despre reguli descrise de către Hahnemann, cu mult înaintea lui Hering.

Care este enunțul ei?

Primul care o prezintă în literatura homeopatică și o denumește legea lui Hering, este J. T. Kent, în conferința a doua din *Lectures in Homeopathic Philosophy* [2]:

“Vindecarea trebuie să înceapă de la centru spre periferie. De la centru spre periferie înseamnă de sus în jos, din interior spre exterior, de la organe mai importante spre organe mai puțin importante și de la cap, către mâini și picioare.”

“Orice homeopat care înțelege arta vindecării știe că simptomele care dispar, respectând această direcție, dispar definitiv. Mai mult chiar, el știe și că simptomele care dispar în ordinea inversă apariției lor, dispar definitiv.”

Kent nu face, se pare, diferența între bolile acute și cele cronice. Denumirea ca atare, apare în anul 1911, și se datorează tot lui Kent, care prezintă din nou această lege a vindecării, într-un articol intitulat: “Correspondence of Organs and the Direction of Cure”. [3]

La Hering însuși, găsim prima referință asupra acestui subiect, în anul 1845, în prefața primei ediții americane a *Bolilor cronice* [4], unde publică eseul: “Ghid la dezvoltarea progresivă a homeopatiei”. El scrie:

“Fiecare homeopat a observat că ameliorarea durerii are loc de sus în jos, iar în cadrul unei boli, din interior spre exterior. Acesta este motivul pentru care bolile cronice, dacă se vindecă, se termină totdeauna cu o erupție

cutanată, ce difera în funcție de constitutia bolnavului (...) în Bolile cronice (...) vindecarea este indicată de vindecarea mai întâi a organelor celor mai importante (...), pielea vindecându-se ultimă.”

“Nici observatorul superficial nu va ezită să recunoască aceasta lege a ordinii.”

“Aceasta lege a ordinii (...) explica numeroasele erupții cutanate ce urmează unui tratament homeopat, chiar și acolo unde nu au existat înainte (...) Cele care rămân, sunt acolo pentru că boala există încă în interior.”

După 20 de ani, în 1865, Hering revine asupra ideii, într-un articol intitulat “Hahnemann’s three rules concerning the rank of symptoms” [5], unde afirmă:

“Chintesența doctrinei lui Hahnemann este de a da în toate cazurile, de preferință, medicamente care se opun direcției îmbolnăvirii și care acționează din interior spre exterior, de sus în jos și de la cele mai importante organe către cele mai puțin esențiale, de la creier și nervi, în afară și în jos, către cele mai exterioare și joase organe, spre piele (...) Toate medicamentele antipsorice ale lui Hahnemann, au această particularitate caracteristică: evoluția efectelor lor dinspre interior spre exterior.”

Tot Hering atrage atenția ca:

“Hahnemann afirmă în *Bolile cronice* (...): simptomele recente sunt primele care se vindecă. Simptomele mai vechi sunt ultimele care dispar. Este o observație de nepretuit, o regulă practică de o importanță imensă.”

În 1875, Hering va insista asupra acestei ultime idei, careia se pare, i-a acordat importanța cea mai mare: “Numai acei bolnavi se vindeca, care au scapat de simptomele lor în ordinea inversa apariției acestora.”[6]

Ca o observație, unii autori, printre care Andre Saine, afirmă ca legea lui Hering ar trebui numita regulă sau reguli practice ale direcției vindecării, în ideea ca toate aceste reguli pornesc de la observațiile originale ale lui Hahnemann. Denumirea de lege în sine, Saine o considera de asemenea nepotrivită, pentru că el nu este de acord cu acțiunea sa în toate cazurile, mai ales în privința evoluției simptomelor de sus în jos, unde sunt cele mai multe abateri de la regula. Dacă este vorba de o lege, spune Saine, ea așteaptă încă să fie reformulată.

Concret, lege sau regulă practică, ce înseamnă ea pentru medicul homeopat?

Prima semnificație a acestei legi este legată de conceptul de supresie (to suppress= a ascunde, a înabusi, a refuza); dacă un bolnav nu este tratat în ansamblul sau, orice tratament (inclusiv unul homeopatic, dar greșit), va reuși doar să ascundă simptomele și nu să vindece boala, care se va muta mai profund, spre organe mai importante pentru economia organismului.

A doua consecință practică a acestei legi sau reguli este legată de întrebările care trebuie puse la consultația de control. Este esențial să aflăm cum se simte bolnavul în

ansamblu, începând cu dispoziția sa, starea de oboseală și somn. Toate aceste caracteristici trebuie să se amelioreze, în paralel cu ameliorarea semnelor și a simptomelor locale, unde trebuie să se observe ca simptomele merg de la organe mai importante spre organe mai puțin vitale.

Unii autori propun și urmărirea apariției unor semne de exteriorizare a bolii sau de eliminare, care ne arată ca boala urmează o direcție corectă, spre vindecare. Se descriu 4 sau 5 cai de eliminare posibilă: - la nivel digestiv: varsături, diaree, etc; la nivel respirator: secreții nazale, stranut, tuse cu expectorație, sub forma unei "raceli" ușoare; renal: eliminare mai abundentă de urină; cutanat: transpirație mai abundentă și erupții (mai ales dacă au existat anterior, fiind cândva supresate); genital: secreții de tip leucoree, de asemenea, mai ales dacă a existat anterior

O altă consecință practică este urmărirea, la anamneză, a ordinii de apariție a simptomelor, în timp, iar după tratament, a ordinii de dispariție a acestora; ultimele simptome aparute se consideră cele mai importante pentru tratament.

Prognosticul bolii este extrem de favorabil dacă s-a reușit ca simptomele să dispară, respectând legea ordinii.

În concluzie, doresc să pledez prin aceasta lucrare pentru homeopatia practică ca medicină holistică, de ansamblu, în care trebuie să avem mereu în vedere interdependența organelor, ce nu pot fi niciodată privite separat, nici tratate ca entități aparte. Nu există situații în care numai un singur organ este bolnav, iar restul sunt perfect sanatoase. Când tratăm așadar o eczema, să nu neglijăm nici efectele asupra întregului organism, și să nu mă refer aici numai la efectele adverse ale medicamentelor, ci la efectele lor supresive, de multe ori.

Referințe

1. Saine A. Hering's law: law, rule or dogma? Second Annual Session of the Homeopathic Academy of Naturopathic Physicians. Seattle, April, 16-17, 1988. http://www.homeopathy.ca/articles_det12.shtml (Access in November, 2011).
2. Kent JT. Lectures in homeopathic philosophy. New Delhi: B. Jain, 2003.
3. Kent JT. Lesser writings. New Delhi: B. Jain; 2003.
4. Hering C. Preface to The Chronic Diseases (1845). <http://www.simillimum.com/education/little-library/homoeopathic-philosophy/hpcd/article.php> (access in November 2011).
5. Hering C. Hahnemann's three rules concerning the rank of symptoms (1865). <http://www.homeopathy.ac.nz/full-text-articles/hahnemann%E2%80%99s-three-rules-about-symptom-rank/> (access in November 2011).
6. Hering C. Analytical therapeutics. Ann Arbor (MI): Scholarly Publishing Office, University of Michigan; 2007.